

Coșmarul de sfârșit

Daniel Vișan-Dimitriu

S-a îngrozit pădurea trezită-n dimineată
De albul ce-a-nvelit-o cu nedoritu-i voal,
Se zvârcolește râul sub platoșa de gheață,
Iar frigul este rege-n tabloul hibernal.

Nici nori nu se arată, iar Soare nu mai este
Deasupra de regatul odată înverzit;
E albul simplu, rece, tablou, miraj, poveste,
Coșmarul unei toamne în clipa de sfârșit.

Își tremură mirarea în frunze-ngălbenite
Un fag ce își retrage șuvoiul vieții-n el,
Lăsând în scoarța-i aspră durerile venite
Cu albul ce-l întinde un nemilos penel.

E albă nemișcarea și-n umbre e tăcere,
Pădurea e decorul tabloului neviu
Cu tușe-nfrigurate, atingeri de durere
Și strigăte-nghețate, lăsate în pustiu.

Când, amenințătoare, apar, din vremi trecute,
Sub pelerine albe, stihiiile ce sorb
Din ultimele frunze culorile pierdute,
În cer, pe aripi negre, se leagănă un corb.